

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XIII.
Jún
2010

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 6

Médiá a Cirkev

Pri spojení slov médiá a Cirkev ma napadnú mnohé nepríjemnosti, akými boli útoky proti pápežovi, proti našim biskupom, proti františkánom, ale aj útoky proti nášmu bývalému pánovi farárovi. V bulvári nachádzame veľa neoverených informácií, ktoré predkladajú ako skutočnosť.

Médiá nemusia znamenať len nepríjemnosti. Že sa to dá aj inak som videl v Banskej Bystrici na mediálnej púti, ktorá sa konala už druhýkrát. I keď počasie hrozilo zrážkami, celé popoludnie bolo prí-

jemné počasie. Navštívil som redakciu Rádia Lumen, kde som sa stretol aj s redaktormi počas vysielania. I keď živé vysielanie je vždy tak trochu stresujúce, štúdio nám sprístupnili s úsmevom.

V tichu kancelárie riaditeľa rádia Lumen, Juraja Spuchľáka sme si spolu s kolegyňou z Network Slovakia Máriou Melicherčíkovou veľmi srdečne porozprávali aj s riaditeľom TV LUX Dáriusom Antonom Hatokom (na snímke v strede).

Juliana Pavúková, relácia Svetielko

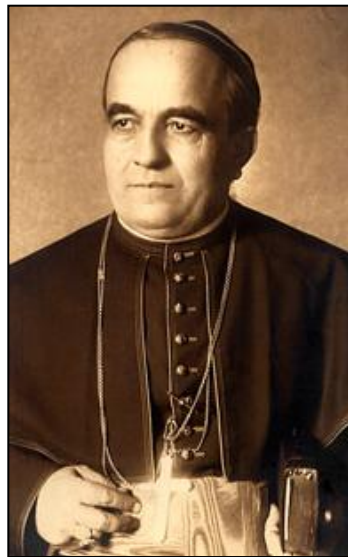

Pokračovanie na 6. strane

„Vernost’ Krista, vernost’ kňaza“

Malý vzrastom veľký duchom

Dr. Pavol Jantausch, biskup,
prvý apoštolský administrátor trnavský

Prežívame mesiac jún, keď sa končí Rok kňazov, ktorý vyhlásil pápež Benedikt XVI. pred rokom s príležitosťou 150. výročia smrti arského farára sv. Jána Mária Vianneyho (1786-1859). Za to obdobie sme mali možnosť nielen zamyslieť sa nad príkladom tohto svätca, ale sa naučiť vnímať dôležitosť kňazov v Cirkvi. Užitočné podnety na uvažovanie v tejto súvislosti sme mohli nájsť aj zo spomienky na iných svätých.

Pápež Benedikt XVI. už krátko po vyhlásení Roku kňazov označil 21. júna 2009 pri návšteve v San Giovanni Rotondo spolu so svätcom Jánom Máriou Vianneyom, za kňazský vzor **Pátra Pia** a v homílii povedal: „*Páter Pio sa stal dušou i telom modlitbou*“. V auguste ten istý rok

zase pripomenul vzory kňazskej spirituality a kňazskej oddanosti: **Sv. Alfonza Máriu de Liguori**, zakladateľa rehole redemptoristov, biskupa a učiteľa Cirkvi, veľkého učiteľa morálnej teológie a vzoru kresťanských i pastoračných čností, neprestajne vnímavého na duchovné potreby ľudu. **Sv. Františka z Assisi** v ktorom kontemplujeme ohnivú lásku pre spásu duší, ktorú musí každý kňaz neprestajne v sebe živiť. Pápež nezabudol ani na **sv. Dominika**, o ktorom sa píše, že *„otváral ústa, buď aby hovoril s Bohom v modlitbe, alebo aby rozprával o Bohu“*.

Vynikajúce kňazské vzory môžeme nájsť aj v našom národe, či to Bernoláka, Hollého, Palkoviča, Radlinského a iných. Za pripomenutie stojí jeden z prvých

slovenských biskupov v novovznikajúcej republike, biskup Pavol Jantausch, ktorého 140. výročie narodenia (27. júna 1870 vo Vrbovom) a 85. výročie biskupskej vysviacky si pripomíname tento rok v júni. V dejinách miestnej trnavskej cirkvi bol prvým apoštolským administrátorom, a preto to vôbec nemal jednoduché, ba ani ľahké. No svoju úlohu vládol s Božou pomocou, lebo vedel, že musí všetko plniť ako Božiu vôľu.

Dr. Pavol Jantausch sa stal apoštolským administrátorom v roku 1922 a 14. júna 1925 bol vysvätený na biskupa. Počas kňazského ale aj biskupského pôsobenia ho sprevádzala otcova rada, čo nezabudol už ako biskup spomenúť: „*Nikto mi tak múdro neporadil, keď som sa stal farárom, ako môj nebohý otec. ‚Synku, vpravde, hľadaj byť majstrom, veď i najvznešenejší vzor dobrého farára, Ježiš Kristus, sa nazýva majstrom. Vieš, preto býva vo farskom živote všetko zhumpľované, lebo to majú mnohí pofušované i sami so sebou, i s Pánom Bohom, i medzi sebou. Tvojou úlohou bude, aby si ich privádzal k povedomiu, že musia svoj pomer k sebe, k Pánu Bohu a k svojim blíznym zrevidovať a akosi ináč pliesť niť života. Dobre pliesť, čo ako povrazník ustavične skusujem, nie je maličkosťou, najmä keď je kúdel pazdernatá a pomešaná so slamou. Medzi veriacimi tiež je veľa pazderia a slamy. Budeš mať čo vešať, vytriasať a čistiť. Netreba ti však zúfať. Ľudia majú rozum a srdce. Keď zbadajú, že to nemieniš s nimi zle, začnú i sami pracovať na svojej spásе.‘*“

Otcovu radu si určite vzal k srdcu, o čom svedčí plodná spisovateľská činnosť v časopisoch *Duchovný pastier*, *Serafínsky svet*, *Tatranský orol*, *Trnavská rodina*, *Kultúra* a *Posol Božského Srdca*. Počas 25 ročného vedenia Trnavskej

apoštolskej administratúry zreorganizoval diecézu, školstvo, biskupské gymnázium v Trnave, teologickú fakultu v Bratislave, obnovil vydávanie Katolíckych novín. Podporoval saleziánov, jezuitov, františkánov, sestry Notre Dame a sestry premonštrátky.

Svoje biskupské heslo: **PRO VERITATE CUM CARITATE** (ZA PRAVDU S LÁSKOU) v náročnej biskupskej službe uplatňoval naplno. Aj dnes je pre nás vzorom, aby sme hovorili pravdu ale nezabúdali pritom na lásku. Biskup Pavol Jantausch vždy chcel hľadať pravdu, ale s láskou. Pravda bez lásky môže byť tvrdá, nespravodlivá, nechápajúca, urážajúca či znevažujúca. Aj ťažké veci sa ľahšie, účinnejšie a spravodlivejšie riešia láskou. To je trvalý odkaz tohto veľkého kňaza a biskupa.

Zomrel 29. júna 1947 v deň svojich menín i krstu so slovami: „*Vo všetkom treba plniť vôľu Božiu i v smrti.*“ Jeho túžbou bolo byť pochovaný v kláštore u sestier premonštrátok vo Vrbovom. 29. júna 1948 bol prevezený z Trnavy do Vrbového, aby bol medzi sestrami, ktoré mal tak rád a pre ktoré dal postaviť kláštor a kaplnku.

A čo povedať na záver o biskupovi Pavlovi Jantauschovi? Pomôžu nám k tomu slová Mons. Augustína Rašku, jeho najbližšieho spolupracovníka: „*Odišiel do večnosti biskup, ktorý roky a roky dával zo svojho bohatstva ducha, z večných práv, keďže ‚nielen chlebom žije človek, ale každým slovom, ktoré pochádza z úst Božích‘. Hlásal slová nie ako slová, ale ako obsah svojej duše. Učil veriť, čo sám veril, milovať, čo sám miloval, činiť, čo sám činil!*“

P. Viktor Mišuth, CSsR

O pekné zážitky je príjemné sa podeliť

Ako asi viacerí čitatelia nášho farského mesačníka vedia, *Suchovský spevácky zbor* udržiava dlhoročné, viac ako tridsaťročné priateľstvo so speváckym zborom *Slavoš* z Berouna.

Vlani v septembri sme dostali pozvanie prísť ako delegácia do Berouna na spoločný koncert priateľských zborov *Slavoš* a *Moravan*. Náš hlboký zážitok z koncertu umocnili aj tri časti diela *Stabat Mater* od Antonína Dvořáka, ktoré obidva zbory spoločne odprezentovali v závere koncertu. Krásne dojmy obohatilo aj malebné prostredie dedinky Svätý Jan pod Skalou, kde sme boli ubytovaní.

Ing. Matys, predseda zboru *Slavoš*, nám v týchto dňoch preposlal článok o úspešnom koncerte zborových telies – berounského speváckeho zboru *Slavoš* a *Orchestra a sboru Univerzity Karlovy* z Prahy. Autorkou článku je jedna z jeho účastníkov – Katarína Džunková, členka

Orchestra a sboru Univerzity Karlovy a študentka starých jazykov na Karlovej univerzite.

Katarínu, Košičanku študujúcu v Prahe sme poprosili o súhlas tento článok uverejniť v našom mesačníku *Duchovné ozveny*. Prebehla medzi nami korešpondencia, v ktorej okrem iného napísala, ako ju veľmi potešila informácia, že článok si budú môcť prečítať aj obyvatelia Sučej nad Parnou. V našej obci ešte nebola, ale cez blízku Trnavu chodievala často a pamätá si ju ešte zo školských lavíc, a to vďaka bratom Hečkovcom. Neskôr sa dozvedela, že naša obec je aj rodiskom významného básnika Viliama Turčányho. Dodala, že Slovensko podopierajú poklady našich obcí – práve v nich sa rodí toľko krásnych ľudí a častokrát jedna jediná dedinka vydá toľko duchovného bohatstva...

Keďže naši priatelia prežili v pôstnom období krásny zážitok, o ktorom nám podali správu prostredníctvom listu, chceme ich hlboké dojmy sprostredkovať aj vám.

Článok Kataríny Džunkovej preto uvádzame v našom mesačníku.

Alena Baranovičová

foto: internet (www.svatyjan.cz)

Berounské spájania

Numquam aliud natura, aliud sapientia dicit – príroda nevraví nič iné, iba múdrosť. Tak si poznamenali starí

Rimania, a tak si s nimi túto pravdu môžeme zopakovať aj my, ak skloníme hlavu pred presnosťou a krásou prírodných zákonov. V prírode totiž ako v otvorenej knihe nachádzame to, čo nás presahuje a čo našepkáva, že prírodná a sakrálna sféra sú sestry.

To, že sa tieto sestry ovplyvňujú, vedeli už dávni stavitelia, keď prispôbovali štruktúru svojich diel tomu, čo videli navôkol: stĺpy pripodobňovali stromom, vikiere skalným oblúkom, na farebných sklíčkach vitráží sa odrážalo spektrum oblohy pri západe slnka. A niektorým tento súzvuč učaroval až natoľko, že Božie chrámy a kaplnky umiestnili priamo do náručia krajiny. Tak tomu bolo aj v Českom kráse, keď v malebnom kraji prežiaranom bielobou vápencov okolo meandrov rieky Berounky postavili chrám svätého Jána. A toto vedomie spájania sveta umeleckého a prírodného zostalo aj u organizátorov berounského kultúrneho života, keď na podnet dirigentského majstra Haiga Utidjiana usporiadali 20.3.2010 koncert veľkolepého diela Antonína Dvořáka *Stabat Mater*. Za miesto konania si totiž zvolili práve Chrám svätého Jana pod Skalou.

V znamení spájania sa nieslo takmer celé podujatie. Pod taktovkou Haiga Utidjiana, absolventa hudby na univerzitách v Sussexe, Cambridgi a Londýne, sa stretli dve zborové telesá - berounský zmiešaný spevácky zbor *Slavos* a *Orchestra a sbor Univerzity Karlovy*.

„Bol to nádherný pocit postaviť vedľa seba dva zmiešané zbory. Ukázalo sa tak, že celok je viac, než len suma rôznych komponentov. Je to stelesnenie harmónie. Kostol svätého Jána zaplavilo more zvukov zo všetkých smerov.“ komentuje predveľkonočný koncert H. Utidjiana. K jeho konečnému vyzneniu svojim výkonom významne prispeli sólisti *Petr*

Sejpal (bas), *Karel Ondráček* (tenor), *Kateřina Jalovcová* (alt) a *Yukiko Šrejmová* (soprán).

Monumentálny a melodicky brilantne vystavaný opus s podtitulom *Oratorium pre sóla, zbor a orchester* skomponoval A. Dvořák v roku 1867 po úmrtí svojich detí. Zhudobnil tak stredoveký hymnus františkánskeho básnika Jacopponea da Todi o ľudskej bolesti dosahujúcej vrchol vo svätom okamihu utrpenia Matky Božej pod Krížom. **„Bolest’ Panny Márie pri Kríži je stotožnená s Dvořákovou bolesťou. A pretože aj interpreti majú svoje trápenia a taktiež aj diváci si v sebe nosia svoje bóle, prejavil sa tu Dvořák ako skutočný majster. Otázku ľudskeho utrpenia dokázal stelesniť univerzálnym hudobným spôsobom.“** konštatuje H. Utidjiana. *Stabat Mater* dirigoval už po niekoľkokrát, raz dokonca v spolupráci s kolegami z amsterdamského zboru. K skladbe má hlboký osobný vzťah. **„Už prvá veta diela je veľmi pôsobivá. Trvá takmer dvadsať minút a jej zaujímavá architektúra plná úchvatných disonancií a zmien harmónií, spôsobuje husiu kožu. Dvořák všetko dokázal opatrne načasovať a udržať poslucháča v napätí. Umocneniu výsledného efektu výrazne pomohlo aj posvätné miesto, kde sa koncert konal.“**

K A. Dvořákovi má pán Haig Utidjiana čo povedať. Českú hudbu totiž pozná veľmi dobre, lebo to bola práve ona (Martinů, Janáček, Smetana), ktorá vynikajúceho dirigenta, klaviristu a speváka arménskeho pôvodu priviedla do Prahy, aby mohol **„hlbšie študovať a poznať miestne tradície interpretácie českých diel.“** Aj keď sa majster Utidjiana venoval takmer všetkým druhom hudobného umenia, kompozíciu nevynímajúc, priznáva, že práve dirigovanie má v sebe niečo mimoriadne:

„Je to vďačný pocit, keď stojte

pred dobrým a ústretovým orchestrom alebo zborom. Dokážu totiž vyčarovať niečo ešte krajšie, než ste si dokázali predstaviť, keď svojou interpretáciou – a možno i nevedomky – dodajú skladbe nový, netušený rozmer. Také kúzlo má nevyčísľiteľnú hodnotu.“

V takmer hodinu a pol trvajúcim oratórnym diele Stabat Mater sa Dvořákovi s citlivosťou a melodickosťou jemu vlastnou podarilo vykresliť obraz ukrižovaného Spasiteľa ležiaceho v náručí Matky Božej. A tento moment dokázali oba zbory pod taktovkou Haiga Utidjiana interpretovať dojímavou a bravúrne. Ďakujeme im za umelecký zážitok, Svätotajanského spoločnosti za poskytnutie priestorov a mestu Beroun za trvalú podporu speváckeho zboru *Slavoš*. Snáď mi to čitateľ prepáči, keď aspoň na ukážku uvediem prvé trojveršia Stabat Mater v preklade vynikajúceho básnika Karola Strmeňa (nominovaného na Nobelovu cenu):

*Stabat Mater dolorosa,
juxta crucem lacrimosa,
dūm pendebat Filius.*

Stála Matka bolestivá
pod krížom jak slza živá
pri Synovej poprave,

*Cujus animam gementem,
contristam et dolentem,
pertransivit gladius.*

v duši smutne, žalostiacej
cítiac vnikat' stále viacej
meča ostrie meravé.

Katarína Džunková

Médiá a Cirkev

V pobočke TV LUX sme mohli pozrieť do zákulisia prípravy relácií pre deti. Herec, režisér a riaditeľ divadla Harry Teater, Ján Haruštiak najmenším divákom ukázal tajomstvá bábkohereckva. Prezradil im „tajné herecké ťahy“.

Nechýbali ani zástupcovia tlačných médií. Redakcia Katolíckych novín rozložila svoj stan na námestí pred Katedrálou sv. Františka Xavérskeho. Umiestnenie nebolo náhodné. V Katedrále koncertovala gospelová skupina. Po nich mal prednášku otec Juraj Török, známy kňaz a filmár z New Jersey pre pracovníkov médií i pre pútnikov. Vysoko vyzdvihol prácu slovenských kresťanských žurnalistov o ktorých povedal, že mnohí by v zahraničí dostali vysoké vyznamenania, ale doma si ich činnosť nevážime.

Aj tu sa situácia mení. Konferencia biskupov Slovenska historicky prvýkrát odovzdala Cenu Andreja Radlinského štyrom novinárom prinášajúcim hodnoty Evanjelia do spoločnosti.

Médiá vedia prinášať veľa správ a užitočných informácií. Záleží na redaktoroch čomu dajú prednosť: popularite aj za cenu nepravdy, alebo pravde aj za cenu straty popularity.

text a foto: Peter Spusta

Apoštolsko-misijný experiment

Hong Kong a Macau, Taiwan, Čína

21. 1. – 5. 4. 2010

Druhá etapa: Taiwan

3. 2. – 4. 3. 2010

Budova jezuitského školastikátu v Taipei

Z Hongkongu 800 km na severovýchod, Boeingom 777-300 leteckej spoločnosti Cathay Pacific, s kapacitou okolo 700 miest, som v stredu, 3. februára 2010 pristál na letisku v Taipei. Už prvá noc v jezuitskom školastikáte ma presvedčila o tom, že čím viac sa na mojej ceste približujem k Číne, tým viac sa mi odkrýva reálna chudoba prostredia, v ktorom sa ocitám. Už len realita drevenej posteľe, ktorá nemá ani matrac, len hrubšiu deku na drevenej doske, je veľavravný. Nehovoriac o možnosti len studenej vody či neustáleho nadpriemerného hluku klimatizačných turbín z vedľajšej budovy, až po otvorený takmer celonočný zápas s „veľmi prefikávanými“ komármi. Keďže počas zimy sa tu teplota pohybuje okolo 10 – 15 stupňov, zároveň je tu vysoká vlhkosť a bez možnosti kúrenia, je úplne normálne, že je potrebné mať často v izbe oblečený nielen jeden, ale aj dva svetre, prípadne aj

vetrovku či šál. Aj keď čisto na ľudskej rovine tento obraz nie je veľmi príťažlivý, akosi cítim, že práve toto je ono. Cítim, že v tomto vyprázdnení sa od všetkého, v čom človek môže nájsť ľudskú oporu a pohodu, je možné objaviť niečo skryté no reálne prítomné – hoci neviditeľné, avšak naplňajúce pokojnou Prítomnosťou.

Z dejín Taiwanu

Pomník a socha prvého prezidenta na Taiwane – generála Chiang-kai-sheka

Ostrov bol Číňanom známy už od 1. storočia pred Kristom. V 13. storočí sa stal správnym územím Číny a od konca 15. storočia tam mali Číňania svoje vojenské posádky. Roku 1590 pristáli na ostrove Portugalci, ktorí ho nazvali Formoza (Ilha Formoza – Prekrásny). V 17. storočí obsadili časť ostrova Holanďania. Roku 1661 ich z neho vyhnal generál Čeng Čcheng-kung. Po čínsko-japonskej

vojne musela Čína v roku 1895 odstúpiť ostrov Japonsku. Pod japonskou nadvládou ostal až do konca druhej svetovej

vojny, keď ho v septembri 1945 obsadili čínske kuomintanské vojská. Po založení Čínskej ľudovej republiky (1949) utiekli na Taiwan komunistami porazení prívrženci Kuomintangu na čele s generálom Čankajškom (Chiang-kai-shek), ktorý tu vyhlásil exilovú vládu Čínskej republiky. Počas nastávajúcich rokov jedna vláda odmietala uznať druhú, ale OSN nakoniec rozhodlo, že ako legitímnu bude uznávať pevninskú Mao-ce-tungovu.

Taoizmus a kresťanstvo

Taiwan má 23 miliónov obyvateľov, z čoho len necelé jedno % tvoria katolíci, ktorí práve uplynulý rok oslávili 150. výročie evanjelizácie tohto ostrova. Najrozšírenejším náboženstvom je tu Taoizmus a Budhizmus, ktorého vyznávačmi sú Číňania, čo sem prišli z kontinentálnej Číny. V horách Taiwanu však ešte stále prežíva asi 10 kmeňov pôvodného obyvateľstva ostrova, z ktorých mnohí sa stali kresťanmi.

Pri návšteve jedného z taoistických chrámov som si uvedomil, že tunajší ľudia sú veriaci a ich náboženstvo je staršie ako kresťanstvo – možno aj to je dôvod, prečo je v týchto oblastiach pomerne málo kresťanov

vzhľadom na pomerne silné misiónárske aktivity. Zaujímavé je taoistické poňatie smrti, ktoré je vnímané ako „nové prebudenie sa do života“ z čoho vychádza aj veľká úcta voči zomrelým, ktorá sa stala kameňom úrazu a nepochopenia zo strany Vatikánu v čase prvej úspešnej jezuitskej misie v Číne. Potom, čo som sa rozprával s jedným čínskym jezuitom, uvedomujem si, ako veľmi tunajšia kultúra a náboženstvo podmieňuje aj inkulturáciu kresťanstva. Napríklad, medzi prekladateľmi Biblie do čínskeho jazyka do dnešných dní prebieha diskusia ako preložiť do čínskeho jazyka Prolog Jánovho evanjelia: „Na počiatku bolo Slovo“. Väčšina prekladateľov sa zhoduje na tom, že „Slovo“ je potrebné preložiť charakteristickým písmenom pre Taoizmus, totiž „Tao“, čo označuje „cestu a tiež životný princíp všetkého čo jestvuje“.

Pomaličky začínam stále viac chápať a tiež precitovať, prečo Matteo Ricci a tiež ostatní jezuiti sa dotýkali čínskej kultúry s takou úctou a rešpektom. Matteo Ricci musel byť naozaj jedinečnou osobnosťou – všeobecná encyklopédia uvádza, že to bol práve on, kto po prvýkrát preložil meno Konfúcia do latinského jazyka, a jeho znalosť čínskeho jazyka a literatúry bola taká obrovská, že jeho čínske spisy obdivovali aj tí najvyšší čínski učenci, od ktorých dostal označenie: „Konfúciou učencem Veľkého západu“.

Pôsobenie Spoločnosti Ježišovej na Taiwane

Približne 100 jezuitov na Taiwane pôsobí v 14 komunitách. Školastická komunita je umiestnená v areáli Katolíckej univerzity, ktorá má 26000 študentov. V miestnom jezuitskom teológate žije 14

školastikov väčšinou z Číny, Vietnamu, Kórey, Malajzie a Singapuru. Je tu tiež jeden Poliak. Päť z nich študuje teológiu a deväť čínsky jazyk, viacerí z nich v rámci medzinárodnej magisterky, počas ktorej magistri prvý rok študujú čínštinu tu na Taiwane, druhý rok v našom Kultúrnom centre v Pekingu a tretí rok pracujú v nejakom čínskom prostredí. Tunajší školastici si radi spomínajú na Adriána Čontofalského, ktorý tu práve pred rokom študoval tri mesiace čínsky jazyk, a ktorý tu zanechal veľmi dobrý dojem. Školastici si doteraz pamätajú na jeho zaujímavú prezentáciu o Slovensku. Zaujímavosťou je tu tiež komunita, ktorá pôsobí v médiách, keďže to boli práve jezuiti, ktorí na konci 50. rokoch začali v Taiwane s televíziou ako takou a dnes so svojimi šiestimi televíznymi štúdiami zohrávajú stále dôležité miesto na trhu taiwanskej televízie.

Fórum čínskych jezuitov

Začiatkom februára sa v excerčičnom dome, ktorý je situovaný nad mestom Changua City, uskutočnilo stretnutie čínskych jezuitov. Bola to významná udalosť,

možno povedať historická, nakoľko to bolo prvé stretnutie, keď sa po prvýkrát za posledné „čínske exilové obdobie“ spolu a otvorene hovorilo o apoštolských priori-

tách v Číne. Zaujímavá bola však poznámka na úvod: „Teraz prosím vypnúť všetky diktafony, videá a tiež fotoaparáty.“ Takže veľa vám toho povedať nemôžem, ale určite si viete predstaviť, aké úžasné to asi bolo!!! Už len skutočnosť, že pôvodne bolo naplánované, že na stretnutie príde asi okolo päťdesiat jezuitov a nakoniec ich prišlo 90 – čo je asi polovica všetkých čínskych Spoločníkov, je veľavravný. Čínska provincia je určite najviac medzinárodnou. Len na stretnutí boli jezuiti z dvadsiatich piatich provincií. Pokiaľ ide o priority, tajomstvom určite nie je, že tunajší spolubratia pokladajú za jednu z najdôležitejších formácií mladých jezuitov. Silným zážitkom stretnutia bolo tiež zrelo sebavedomé a veľmi entuziastické svedectvo troch mladých laikov, členov CVX, ktorí sa nebojácne postavili pred týchto 90 „starcov – v tom najpozitívnejšom zmysle slova“, aby sa podelili s tým, aké odvážne formačné a evanjelizačné cesty na kontinente v rámci apoštolátu mládeže podnikajú.

Ďalšia šokujúca tvár chudoby

Po jezuitskom stretnutí som pokračoval na svojej ceste smerom viac do taiwanského vnútrozemia. Zavítal som do „maličkého“ mestečka Jhudong s 90000 obyvateľmi. To čo ma na tomto mieste zarazilo, že nemá nijaké divadlo, ba dokonca ani kino, niet tu nijakého námestia či promenády. Jediným „sociálnym“ priestorom je ľudový trh, ktorý funguje na hlavných uliciach prakticky po celý deň a večer je obohatený o malé pouličné reštaurácie na kolieskach. Tunajšia stará kamenná jezuitská fara so svojim „stuhnutým chladom“ ma opäť presvedčila,

že cesta k „chudobnej“ Číne neustále napreduje. Materiálny chlad umocňoval aj mentálny, nakoľko na fare býval len pán farár, ktorý síce vedel trochu anglicky, ale bol veľmi zaneprázdnený a potom tu bol jeden jezuitský brat a ďalší 95 ročný páter, ktorí však hovorili len čínsky. Myslím, že doteraz som sa ešte nikdy neocitol na tak fyzicky a mentálne chladnom a ľudsky zanedbanom mieste. Na druhej strane mojich spolubratov aj úprimne obdivujem, hoci nechápem, ako si mohli zvyknúť žiť už len v takejto zime. Kúrenie tu nie je, vonku prší už bez prestávky dňom aj nocou ôsmy deň, vo vnútri domu je 12 stupňov C a oni chodia bosí v jednoduchých šľapkách. Pokiaľ ide o mňa, nepamätám si, žeby som bol nútený niekedy v minulosti spať vo svetri a v ponožkách, pritom mám nad sebou paplón a dve deky. Byť na izbe či na obede naobliekaný ako „pecivál“, a zároveň nemať pocit hrejivej pohody, je pre mňa tiež niečo podstatne nové a do istej miery tiež šokujúce. – Ďalšia tvár reálnej chudoby a vlastnej limitovanosti! Hneď v prvú noc som si však uvedomil, že ak Pán Boh dopúšťa nejakú ťažkosť, tak vždy poskytuje aj niečo, čím vyvolá v srdci hlbokú vďačnosť – tento pocit vo mne tentokrát vyvolal tunajší skvelý vynález na boj proti komárom – sieť, ktorá zakrýva celú posteľ – konečne prvá noc na Taiwane bez útokov komárov☺.

Práca s hendikepovanými deťmi

Hneď ráno som nastúpil do práce v centre pre mentálne a telesne postihnuté deti. V minulosti ho založil jezuitský páter z Maďarska, teraz ho vedú rehoľné sestry. V ústave je 87 detí, ja som začal na

oddelení s najťažšie postihnutými deťmi od 5 do 15 rokov. Prvá skutočnosť, čo som si uvedomil bola, že hygienický štandard v tejto časti sveta a osobitne na tomto mieste je ďaleko pod tým, ktorý poznáme u nás na Slovensku, takže len s vierou, s nádejou... a samozrejme bez lásky by to už vôbec nešlo. S postihnutými deťmi ma spájali hneď od začiatku dve veci: ani oni, ani ja sme nemohli slovne komunikovať a podobne ako oni boli odkázaní úplne na iných, tak aj ja, pretože na oddelení nikto nevedel anglicky. Ak som chcel niečo urobiť, bol som odkázaný na to, že mi to niekto konkrétne ukáže, aby som to potom mohol imitujúco urobiť.

Deň v ústave začína o 8.00 hod ranou 10 minútovou rozhlasovou modlitbou, po ktorej nasleduje asi 20 minútová rozcvička ošetrovateľov. Obed tiež predchádza modlitba. Počas troch týždňov sa pokúšam vložiť do tejto služby s celou mojou chudobou. Okrem kŕmenia či najjednoduchších rehabilitačných cvičení som ich jednoducho často len mlčky držal za ruku, alebo v objatí a modlil som sa tak, ako som vedel – aj charizmaticky, hoci nijaké z detí nezačalo chodiť. Na jednej strane som pociťoval svoju skutočnú chudobu a obmedzenosť, avšak na druhej strane sa mi často zrak rozmazal slzami od dojatia, ktoré som pri týchto deťoch zakusoval.

Spomenul som si, ako mi istá rehoľná sestra pred časom povedala, že práve v takýchto deťoch najviac stretla Pána Ježiša – pravdu povediac, nie som si úplne istý, či som stretol v nich Pána Ježiša, no úplne istý som si prúdom silnej Božej lásky, ktorá prúdila cez tieto deti a hlboko sa dotýkala môjho vnútra.

P. Leo Slaninka, SJ
(pokračovanie nabadúce)

Apoštolát modlitby na mesiac jún:

- **Všeobecný:** Aby každá národná a nadnárodná inštitúcia podporovala úctu voči ľudskému životu od počatia až po prirodzenú smrť.
- **Misijný:** Aby menšinové cirkvi v Ázii medzi nekresťanskými národmi spoznali metódy odovzdávania evanjelia a radostne svedčili o tom, že patria Kristovi.
- **Úmysel KBS:** Aby sa v láske Najsvätejšieho Srdca Ježišovho posilnila jednota kňazov a veriacich so svojimi biskupmi a Svätým Otcom. Na tento úmysel nech je s láskou obetovaná modlitba Cirkvi – liturgia hodín.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PŠČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.
šéfredaktor:

JCLic. Peter Škultéty, administrátor
e-mail: suchanadparnou@fara.sk
grafická úprava: Ing. Peter Spusta
e-mail: spusta8@mail.t-com.sk
www.suchanadparnou.fara.sk
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849
Cena: dobrovoľný príspevok

máj v našej farnosti

pokrstení:

- * 17.03.2010 Matej Hodulík, Suchá
- * 05.01.2006 Miroslava Uhrínová, Suchá
- * 08.04.2010 Martin Hudek, Košolná
- * 31.07.2009 Oliver Grík, Zvončín
- * 14.09.2000 Michaela Kramárová, Košolná
- * 16.01.2006 Matúš Kramár, Košolná

zosnulí:

- † 30.04. Ľudmilla Brezinová, Suchá, 74 r.
- † 30.04. Milan Mešiček, Košolná, 65 r.
- † 09.05. Ľudmila Klimová, Trnava, 81 r.
- † 10.05. Terézia Holkovičová, Suchá, 84 r.
- † 17.05. Bernardína Tollarovičová, Suchá, 81 r.

Výročia, pripravované akcie

3.6.

výročie smrti bl. pápeža Jána XXIII (1963)

6.6.

biskupská vysviacka Mons. Róbert Bezák,
arcibiskup (2009), Trnava

9.6.

výročie smrti biskupa Mons. Róbert
Pobožný (1972), Rožňava

12.6.

biskupská vysviacka Mons. Ján Sokol,
emeritný arcibiskup (1988), Trnava

14.6.

biskupská vysviacka Mons. Cyril Vasil SJ,
sekretár Kongregácie pre východné cirkvi
(2009)

19.6.

výročie smrti arcibiskup Mons. Eduard
Nécseyi (1968), Nitra

24.6.

narodenie sv. Jána Krstiteľa hlavného
patróna arcidiecézy, Trnava

29.6.

zbierka „Halier svätého Petra“

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na jún

Rozpis svätých omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy

Sv. omše v týždni

utorok až piatok v Suchej o 18.00

streda v Košolnej o 17.00

štvrtok vo Zvončine o 17.00

štvrtok v Suchej po sv. omši tichá adorácia do 19.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

3. júna – *Najsvätejšie Kristovo telo a krv*
17.00 – Košolná, v stredu, platná na sviatok
18.00 – Suchá, v stredu, platná na sviatok
17.00 – Zvončín;

18.00 – Suchá – s procesiou

6. júna – *10. nedeľa v Cezročnom období*
18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

11. júna – *Najsvätejšie Srdce Ježišovo*
18.00 – Suchá

13. júna – *11. nedeľa v Cezročnom období*
18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

20. júna – *12. nedeľa v Cezročnom období*
18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

27. júna – *13. nedeľa v Cezročnom období*
18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

29. júna – *Peter a Pavol, apoštoli*
17.00 – Zvončín, v pondelok, platná na sviatok
18.00 – Suchá, v pondelok, platná na sviatok
7.30 – Košolná; 18.00 – Suchá

Jún 2010

Cezročné obdobie

Ut **1** Justín, mučeník

St **2** Marcelín a Peter, mučeníci

Št **3** **Najsvätejšie Kristovo telo a krv**

Pi **4** Kvirín, biskup, mučeník

So **5** Bonifác, biskup, mučeník

Ne **6** **10. nedeľa v cezročnom období**

Po **7** Róbert, opát

Ut **8** Medard, biskup

St **9** Efrém, diakon, učiteľ Cirkvi

Št **10** Diana, panna

Pi **11** **Najsvätejšie Srdce Ježišovo**

So **12** Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Ne **13** **11. nedeľa v cezročnom období**

Po **14** Elizej

Ut **15** Vít, mučeník

St **16** Neit, mučeník

Št **17** Nikander a Marcián, vojaci a muč.

Pi **18** Gregor Barbarigo, biskup

So **19** Romuald, opát

Ne **20** **12. nedeľa v cezročnom období**

Po **21** Alojz Gonzága, rehoľník

Ut **22** Paulín z Noly, biskup

St **23** Jozef Cafasso, kňaz

Št **24** **Narodenie Jána Krstiteľa**

Pi **25** Maxim, biskup

So **26** Ján a Pavol, mučeníci

Ne **27** **13. nedeľa v cezročnom období**

Po **28** Irenej, biskup, mučeník

Ut **29** **Peter a Pavol, apoštoli**

St **30** Prví sv. mučeníci Cirkvi v Ríme